

Femtende søndag efter Trinitatis

Evangeliesangene – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Hansen Torgunnerud, Feiring Annex til Hurdalen

De verdslige sorgers afskaffelse

Aldrig er i noget land
Nogen mand
Som to herrer tjenne kand
Skal den eene sig forlade
Paa ham ræt, Maa hand slet
Dend anden hade.

Skal dend eene tryggelig
Uden svig
Elskes ret som det bør sig
Da maa hand dend anden herre
Stige fra, Sige fra
Og slet forsvære.

Saa kand og en christen sjæl
Ey med skjæl
Tienne Gud og Mammon vell.
Hvor er dend som dig beskader
Naar du dig Tryggelig
Paa Gud forlader.

Hvorfor vil da jeg og du
Altid nu
Sørge med saa stor omhu?
Sørger æj for mad og driche
Herren skall Uden tall
Det vell beskiche.

Veed I iche lifvet kjær
Dyrer er
End ald mad som jorden bær
Gaf dend Herre Gud os lifvet
Hvad meenst du, Skull' hand nu
Æj maden gifvet?

Seer hen til de fugle smaa
Guul' og graa
Svæfvendis i lufften blaa
Intet de af jorden høster
Deres mad Hver dag glad
Dem dog æj brøster.

Fuglen aldrig noget aar
Sæden saar
Ingen vext og aflling faar,
Sancher og æj i sin lade
Gud dog dem Frem og frem
Opfostrer glade.

Derfor hør du menniske
Merk og see
Spiser Gud nu fuglene
Skulle hand æj ti gang meere
Føde dig Dig og mig
Som dyrer' ere?

Ingen strecke kand sin hud
Lenger ud
End som dend er skabt af Gud,
Lader derfor kon betemme
Hand skall jer Hvor I er
Ret aldrig glemme.

Eller ogsaa hvad og hvi
Sørger vi
For det vi skall før is i?
Hvad er klæder at vordere
Kroppen er Meere værd
Ja meget meere.

Gaf dog Gud os hud og hold
Kroppen bold
Ombegrod saa mangefold,
Skulle hand da æj forstræche
Klæder fri, Hvormed vi
Os kand bedæche.

Tench hvor det de liljer gaar
Aar for aar
Der paa marchen groer og staar
Som foruden ald arbeyde
Klædis smucht Bær sin frucht
I fred og feyde.

Aldrig de paa rochen spandt
Eller bandt
Eller mindste traad opvandt
Drager dog slig klæder smuche
Brun og blaa, Ligesaa
Som malet duche.

Salomon med ald sin pragt
Og sin magt
Aldrig bar saa deylig dragt
Saasom een de mindste roser
Hvilche som Om og om
Staar blant de moser.

Klæder Gud slet u-beløndt
Gresset grøndt
Som i dag staar meget kjønt,
Og i morgen maa fortørris
Huggis ned Leed for leed
Og strax bortføris.

Skulle Gud som er saa rig
Visselig
Æj langt meere klæde dig?
Hvorfor troer du Gud saa ilde
Hvordan kand Din forstand
Dig sligt indbilde?

I derfor æj sige tør
Eller bør
Hvor skall vi faa liin og høer,
Legemet dermed at klæde
Hvor er brød, Brød og kjød
At vi kand æde?

Slig bugsorg har hedninger
Som æj her
I Guds ord opliuset er,
Deris bug og deris mafve
Til sin Gud Til sin brud
Lad de kons hafve.

Gud vor Fader selfuer veed
Vell beskeed
Hvad vi till nødtørrftighed
Her i dette lif behøfve
Siig mig hvi Skulle vi
Os da bedrøfve?

Os bør først i Guds capell
Voris sjæll
Med Guds ord forsjune vell,
Og Guds nafn om hielp paakalde,
Saa skal brød Næring sød
Os vell tilfalde.

Gjør jer derfor æj besvær
Venner kjær
For dend dag i morgen er,
Lad kon morgendagen blifue
Gud vell veed Tiid og stæd
Naar hand vill gifve.

Vi gaar frisk og karsk i dag
Med behag
Morgen er vi siug og svag,
Derfor lad hver dag sin plage
Og æj os Verdens godtz
For svart antage.